

ZARZĄDZENIE

Dnia 9 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **D. S.**

skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 9 lipca 2025 r.

sygnalizacji skazanego potrzeby wznowienie z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 kwietnia 2021 r., sygn. akt II AKa 220/20,

- 1. na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. nie stwierdzam podstaw do wznowienia postępowania z urzędu,**
- 2. odpis zarządzenia przesłać skazanemu z pouczeniem, że zażalenie nie przysługuje.**

UZASADNIENIE

Skazany D.S. pismem z dnia 8 maja 2025 r. (data wpływu do Sądu Apelacyjnego w Warszawie) zasygnalizował potrzebę wznowienia postępowania z urzędu, albowiem w składzie Sądu Apelacyjnego w Warszawie zasiadali sędziowie X. Y. 1 i X.Y. 2, które zostały powołane na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie przez „neo-KRS” w związku z czym sąd orzekający z ich udziałem nie był „sądem ustanowionym zgodnie z ustawą”. Zdaniem skazanego, doszło w związku z powyższym do naruszenia „art. 6 § 1 Europejskiej Konstytucji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz art. 45 Konstytucji RP w związku z wystąpieniem bezwzględnej przesłanki odwoławczej wskazanej w treści art. 439 § 1

i 2". W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi do ponownego rozpoznania oraz natychmiastowe zwolnienie go z zakładu karnego.

Sygnalizacja istnienia uchybienia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. okazała się niezasadna.

W uchwale trzech połączonych Izb z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/2020 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7), Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (...) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”.

Pogląd ten znalazł potwierdzenie w uchwale I KZP 2/22 z dnia 2 czerwca 2022 r., w której Sąd Najwyższy podkreślił, iż „brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach”. Powyższe oznacza, że wydanie orzeczenia przez sąd powszechny, w składzie, którego zasiada sędzia, który dostał powołanie w wadliwej procedurze przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nie stanowi automatycznie uchybienia, które kwalifikowane jest z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. a brak bezstronności i niezawisłości takiego sądu należy ustalić *in concreto*.

W tym układzie przywołanie przez skazanego, iż w składzie orzekającym Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie II AKa 220/21 zasiadały sędzi X.Y. 1 i X.Y. 2 powołane przez „neo-KRS”, jak podnosi w piśmie, bez podania dodatkowych

okoliczności, które mogłyby wskazywać na brak ich niezależności od władzy wykonawczej, nie może skutkować przyjęciem, że w tym postępowaniu odwoławczym zaistniało uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

W odniesieniu do podstawy wznowieniowej dotyczącej w istocie zarzutu braku bezstronności sędziów i braku wymaganej ich niezależności od władzy wykonawczej (art. 542 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), trzeba wyraźnie stwierdzić, że wznowienie postępowania w tym trybie nie może polegać na przeprowadzaniu po raz pierwszy ustaleń co do istnienia tych okoliczności (tzw. testu niezależności i bezstronności). Nie chodzi zatem o poszukiwanie w ramach tzw. postępowania testowego okoliczności, które skutkowałyby istnieniem uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., ale tylko o sytuację, gdy co do określonego sędziego istnieją już orzeczenia, w których stwierdzono brak jego niezależności i bezstronności w określonej sprawie. Tylko w takim układzie, gdy okoliczności te w innych postępowaniach zostały stwierdzone, strona może inicjować złożenie sygnalizacji w trybie art. 542 § 3 k.p.k. w innej sprawie (zob. zarządzenie sędziego SN Jarosława Matrasa z dnia 4 marca 2024 r., II KO 172/243). Tymczasem w dotychczasowych orzeczeniach Sądu Najwyższego w ramach postępowań kasacyjnych wielokrotnie nie stwierdzono takiego uchybienia co do sędziów X. Y. 1 i X.Y. 2.

Należało więc uznać, że nie doszło do naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez udział w składzie orzekającym Sądu Apelacyjnego w Warszawie wskazanych w piśmie skazanego Sędziów, powołanych w wyniku procedury przeprowadzonej przed Krajową Radą Sądownictwa, której skład ukształtowano w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

Z tych powodów należało stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

[J.I.]

[a.]